

стаичка съ варосани стени, пердета отъ хасе, и окачена газена лампа, бумтѣше печка. Всичко бѣше притѣкмено, чисто, приятно. Маса съ тъкана покривка и будилникъ, купъ детски тетрадки, два-три учебника, нѣколко преводни книги, въ жгѣла — семеенъ портретъ, и надъ него клонче съ две дюли. Навънъ — глуха, зимна, селска нощъ. Капналъ отъ умора и отъ студа презъ деня, веднага съмъ заспалъ.

На зараньта, рано-рано, Пешо потропа на вратата и трѣгнахме за града. Попитахъ за учителката. Казаха ми, че била вече въ училището — чакъ въ другия край на селото. Тѣй си и заминахъ безъ да се сбогувамъ...

Далечъ нѣкъде въ полето проточено изсвири влакъ. Другарьтъ ми бѣ млѣкналъ, гледаше разсѣяно, и потропваше съ кутийка кибритъ по масата.

— Е?... Та това ли е всичко? — обадохъ се азъ, като почакахъ малко.

Той се обърна, изгледа ме и рече:

— Какво, не ти ли стига? Май не си доволенъ... Нали още въ началото ти казахъ — историята е съвсемъ незначителна...